

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.2597

Dosar nr.10143/2/2011

Ședința publică de la 25 mai 2012

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili împotriva Sentinței civile nr..X. din 14 decembrie 2011 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă recurenta-pârâtă A.N.A.F. - D.G.A.M.C., prin consilier juridic X și intimata-reclamantă S.C. .X. .X. SRL, prin avocat cu delegație la dosar.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că recursul este declarat și motivat în termen și este scutit de plata taxelor de timbru.

Apărătorul ales al intimatei-reclamante depune la dosar înscrisuri, reprezentând practică judiciară, după care nemaifiind cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părților în raport cu recursul declarat.

Consilierul juridic al recurentei-pârâte pune concluzii de admitere a recursului astfel cum a fost formulat și de modificare a sentinței atacate în sensul respingerii cererii de suspendare pentru motivele expuse pe larg în cererea de recurs.

Apărătorul ales al intimatei-reclamante solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței recurate ca fiind temeinică și legală.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Sesizarea instanței de fond

Prin cererea adresată Curții de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. .X. .X. SRL, în contradictoriu cu

Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, în temeiul art.14 alin.1 din Legea nr.554/2004 a solicitat suspendarea executării Deciziei de impunere nr..X. din 12.10.2011 emisă de autoritatea pârâtă până la soluționarea în fond a acțiunii în contencios administrativ.

În motivarea cererii s-a arătat că prin Raportul de inspecție fiscală nr..X. din 1.02.2011 și a Deciziei de impunere nr.X din 3-02.2011 s-a refuzat la rambursare suma de .X. RON cu titlu de taxă pe valoare adăugată, obligarea la X RON cu titlu de taxă de valoare adăugată, a sumei de X RON reprezentând accesoriu, a sumei de X RON cu titlu de taxă pe valoare adăugată.

S-a solicitat suspendarea Deciziei nr..X. din 12.10.2011 referitoare la obligațiile de plată și accesoriile prin care a fost obligată la X lei, din care X lei dobânzi și X lei penalități.

S-a invocat faptul că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.14 din Legea nr.554/2004, respectiv s-a depus contestație fiscală pentru anularea deciziei de accesorii, există un caz bine justificat și executarea deciziei ar produce prejudicii grave și iremediabile societății.

2. Soluția instanței de fond

Prin Sentința civilă nr..X. din 14.12.2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ a fost admisă cererea și s-a dispus suspendarea Deciziei de impunere nr..X. din 12.10.2011 emisă de pârâtă până la soluționarea pe fond a acțiunii având ca obiect contestarea deciziei.

În motivarea instanței de fond s-a reținut că prin decizia de impunere a cărei suspendare se solicită reclamantei i-au fost stabilite obligații fiscale suplimentare, respectiv dobânzi și penalități în sumă de X lei și că reprezintă o îndoială asupra prezumției de legalitate a actului administrativ contestat împrejurarea că nu s-ar fi ținut cont la calcularea respectivelor accesorii de data când au fost depuse deconturile de TVA cu suma negativă.

Chiar dacă instanța care se pronunță pe suspendare nu analizează legalitatea și temeinicia deciziilor, a actelor administrative a căror suspendare se solicită, totuși instanța a reținut ca și caz bine justificat o împrejurare legată de starea de fapt sau de drept care este de natură să pună la îndoială legalitatea actului contestat.

Pârâta nu a adus nici un argument cu privire la textul invocat de reclamantă, arătând doar că decizia a cărei suspendare se solicită este temeinică și legală și că în mod corect au fost stabilite în sarcina reclamantei accesoriile aferente TVA.

În baza unei cercetări sumare a aparenței dreptului, instanța a apreciat că există o îndoială puternică asupra prezumției de legalitate a

actului a cărui suspendare se solicită și nu se poate reține susținerea pârâtei în sensul că nu este îndeplinită condiția existenței unui caz bine justificat.

Nu s-a putut reține opinia pârâtei în sensul că nu este îndeplinită condiția privitoare la existența unei pagube iminente, deoarece chiar dacă nu a început executarea silită a reclamantei aceasta poate fi efectuată oricând, formularea contestației administrative împotriva deciziei de impunere și a raportului de inspecție fiscală nu atrage suspendarea acestor acte.

Lipsirea reclamantei de o sumă importantă de bani (X lei), în condițiile în care aceasta este societate comercială pentru o perioadă nedeterminată de timp cât este necesar pentru soluționarea contestației reclamantei și eventual apoi pentru soluționarea în instanță a litigiului, s-a apreciat că reprezintă o pagubă iminentă.

Pârâta poate trece oricând la executarea silită a acestei sume de bani, iar urmarea neachitării sumei poate atrage blocarea conturilor reclamantei sau în cazul în care reclamanta va achita totuși suma nu se va putea lipsi de aceasta în derularea operațiunilor sale comerciale, având în vedere că dispozițiile art.2 lit.s) din Legea nr.554/2004 se referă la prejudiciul material care trebuie să fie viitor și previzibil, condiții care sunt îndeplinite în cauză.

3. Calea de atac exercitată

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs A.N.A.F. și a solicitat admiterea recursului, modificarea sentinței și respingerea cererii de suspendare ca nefondată.

În motivele de recurs se arată că hotărârea instanței a fost dată cu aplicarea greșită a legii, în temeiul art.304 pct.9 Cod procedura civilă deoarece a pronunțat hotărârea cu încălcarea prevederilor legale cuprinse în art.14 alin.1 din Legea nr.554/2004.

Se arată că măsura suspendării este una excepțională iar motivele invocate de intimata-reclamantă în cererea de chemare în judecată nu sunt de natură să dovedească îndeplinirea cerințelor art.14 din Legea nr.554/2004.

În vederea dovedirii îndeplinirii primei condiții, cea a cazului bine justificat, instanța de fond nu a avut în vedere faptul că intimata-reclamantă a invocat o serie de motive privind nelegalitatea actului administrativ atacat, aspecte ce țin de fondul dreptului dedus judecății prin acțiunea în anulare dar s-a arătat că aspectele de fond la care a făcut referire intimata-reclamantă vor fi avute în vedere de instanța care va soluționa anularea actului administrativ atacat, după soluționarea contestației administrative (depusă de D.G.A.M.C. la 9.03.2011) dacă reclamanta va formula acțiune în anularea acesteia.

În speță, s-a invocat faptul că nu este îndeplinită condiția cazului bine justificat.

În ceea ce privește susținerile instanței de fond referitoare la „aparenta nelegalitate a actelor administrative atacate”, s-a arătat că aceasta nu a avut în vedere că a fost investită cu soluționarea unei acțiuni în anularea actului administrativ iar obiectul cererii era doar suspendarea executării actului administrativ atacat.

Până la anularea de către o instanță judecătorească, actele administrative se bucură de prezumția de legalitate, iar în caz contrar, s-ar anticipa soluția ce va fi dată pe fondul cauzei, ajungându-se propriu-zis la o prejudecare a fondului, ceea ce contravine dispozițiilor art.14 din Legea nr.554/2004.

Hotărârea instanței de fond a fost dată cu aplicarea greșită a legii și în ceea ce privește a doua condiție, cea referitoare la iminența producerii unei pagube, astfel cum aceasta este definită în art.2 alin.1 lit.s) din Legea nr.554/2004.

S-a considerat că în mod greșit instanța de fond a admis acțiunea, în situația în care intimata-reclamantă nu a făcut dovada că în speță există un prejudiciu material viitor și previzibil pe care l-ar putea suferi dacă nu se suspendă executarea actului administrativ atacat și care să justifice suspendarea executării actului atacat, suspendarea fiind situația de excepție.

Mai mult, s-a arătat că intimata-reclamantă nu a dovedit că a început executarea silită pentru a dovedi iminența producerii unei pagube în patrimoniul său sau că i s-ar crea un prejudiciu material grav, imposibil de evitat și care i-ar afecta major activitatea comercială.

Tot în mod greșit, instanța de fond a preluat susținerile reclamantei referitoare la faptul că executarea sumei înscrise în actele administrative atacate i-ar produce importante prejudicii, iar menționarea creanței contestate și a valorii ei nu duc la constatarea că există o pagubă iminentă în lipsa unor dovezi din care să reiasă ce pondere are suma de X lei în totalul cifrei de afaceri a societății pentru a fi în prezența unei pagube iminente și ireversibile în desfășurarea activității.

4. Soluția instanței de recurs

După examinarea motivelor de recurs, a dispozițiilor legale incidente în cauză, Înalta Curte va respinge recursul pentru următoarele considerente:

În fața instanței de fond s-a solicitat, în baza art.14 din Legea nr.554/2004, suspendarea deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr.X. din 12.10.2011 prin care s-a stabilit obligația de plată în sumă de X lei din care suma de X lei dobânzi și X lei penalități, iar prin sentința atacată s-a dispus suspendarea acestei decizii până la soluționarea pe fond a acțiunii în anulare având ca obiect anularea deciziei.

Suspendarea actului administrativ, ca operațiune juridică de întrerupere vremelnică a efectelor acestuia reprezintă o situație de excepție de la regula executării din oficiu și ea se poate dispune numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege.

Potrivit art.14 alin.1 din Legea nr.554/2004 „în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art.7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anulare a actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate”.

Prin urmare, legea impune următoarele condiții pentru a se dispune suspendarea executării:

- să se ceară suspendarea executării unui act administrativ unilateral;
- să se facă dovada că s-a formulat plângerea prealabilă;
- să se facă dovada existenței „cazului bine justificat”;
- să se facă dovada „pagubei iminente”.

Cu privire la primele două condiții se constată că actul a cărui suspendare se solicită este un act administrativ unilateral, iar reclamanta a formulat contestația la 9.03.2011 la A.N.A.F. – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili.

„Cazul bine justificat” este definit în art.2 lit.t) din Legea nr.554/2004 ca fiind împrejurările legate de starea de fapt și de drept care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

Prin urmare, condiția existenței unui caz bine justificat este îndeplinită în situația în care se regăsesc argumente juridice aparent valabile cu privire la nelegalitatea actului administrativ aflat în litigiu.

Altfel spus, pentru a interveni suspendarea executării unui act administrativ, trebuie să existe un indiciu temeinic de nelegalitate.

În privința cazului bine justificat, așa cum a arătat și instanța de fond, ar putea fi considerată îndeplinită această condiție deoarece reprezintă o îndoială asupra prezumției de legalitate a actului administrativ faptul că la calcularea accesoriilor nu s-a ținut seama de data la care au fost depuse deconturile de TVA cu sume negative.

De altfel, în cadrul cererii de suspendare nu se analizează amănunțit cauzele de anulare a actului, ci numai cele care ar putea crea aparența de nelegalitate pentru că analiza legalității și temeiniciei o va face instanța investită cu soluționarea acțiunii în anulare.

Paguba iminentă, o altă condiție ce trebuie îndeplinită pentru a se dispune suspendarea executării unui act administrativ, este definită în art.2 lit.ș) din Legea nr.554/2004, republicată, ca fiind prejudiciul material, viitor

și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării autorității publice sau a unui serviciu public.

Și în privința acestei condiții au fost depuse la dosar probe care dovedesc prejudiciul material, viitor și previzibil ce s-ar crea reclamantei prin executarea sumelor prevăzute în raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere.

Pentru a preveni producerea unor asemenea consecințe, se impune suspendarea actului administrativ fiscal până la soluționarea pe fond a acțiunii în anulare, mai ales că este îndeplinită și condiția cazului bine justificat, așa cum a reținut și instanța de fond.

Apreciind că soluția instanței de fond este legală și temeinică, în baza art.312 Cod procedura civilă raportat la art.20 din Legea nr.554/2004, va fi respins recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili împotriva Sentinței civile nr..X. din 14 decembrie 2011 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 25 mai 2012.

X